

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Ondřeje Sekvarda v právní věci žalobce: **FONTES STK s. r. o.**, se sídlem Blato 40, Mikulovice, zastoupen Mgr. Jiřím Kokešem, advokátem se sídlem Na Flusárně 168, Příbram, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **J. V.**, zast. JUDr. Pavlem Jelínkem, Ph.D., advokátem se sídlem Dražkovice 181, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 9. 2018, č. j. 39/2016-150-STK3/33, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích ze dne 17. 4. 2019, č. j. 52 A 140/2018 – 102,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému a osobě zúčastněné na řízení se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora označeného rozsudku krajského soudu, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 9. 2018, č. j. 39/2016-150-STK3/33, (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 3. 8. 2018, č. j. KrÚ 55080/2018, sp. zn. SpKrÚ 11394/2015/ODSH/6. Tímto rozhodnutím bylo podle § 54 odst. 2 a § 56 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů

(zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích“), uděleno oprávnění k provozování veřejné stanice technické kontroly pro užitkové automobily (dále též „STK“) J. V. a současně podle § 54 odst. 3 téhož zákona zamítnuta stěžovatelova žádost o provozování takové stanice.

I. 1. Průběh předchozího správního řízení

[2] Dne 17. 2. 2015 podal stěžovatel u Krajského úřadu Pardubického kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále též jen „správní orgán I. stupně“) žádost o udělení oprávnění k provozování stanice technické kontroly, v níž uvedl, jakými přístroji a zařízeními bude stanice vybavena a že bude umístěna v Chrudimi. Dne 16. 3. 2015 vyzval správní orgán I. stupně žadatele o doplnění žádosti o popis objektu, příjezdových komunikací a parkoviště, o doplnění seznamu technologického vybavení kontrolní linky, doložení kladného vyjádření stavebního úřadu a o doplnění údajů o statutárním orgánu. Žadatel ve stanovené lhůtě zaslal doplnění žádosti, oznámil změnu místa vybudování provozovny na Janovice u Chrudimi čp. X, Morašice (dále jen „Janovice“), a připojil sdělení Městského úřadu Heřmanův Městec, že zamýšlený záměr provozování veřejné stanice technické kontroly v tomto objektu není v rozporu s územně plánovací dokumentací. Téhož dne žadatel zaslal další doplnění žádosti o částečně shodném obsahu a s bližším popisem objektu, mapovým náčrtkem a s kladným vyjádřením Městského úřadu Chrudim, odboru životního prostředí. Spis byl dále doplněn o výpis z trestního rejstříku jednatelů a o údaje z katastru nemovitostí.

[3] Dne 24. 2. 2015 podal u Krajského úřadu Pardubického kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství žádost o rozšíření a provozování stanice technické kontroly J. V., a to ve vlastním areálu ve Skutči, přičemž vypočetl oprávnění, jichž je držitelem, a oprávnění, o která žádá. Doložil souhlasné stanovisko Městského úřadu Hlinsko, starostů měst Skuteč, Chrast, Proseč, Luže a Slatiňany. Městský úřad Skuteč, odbor stavebního úřadu sdělil, že záměr je v souladu s územním plánem, odbor dopravy téhož úřadu sdělil, že k záměru nemá námitek. Dne 16. 3. 2015 vyzval správní orgán žadatele o doplnění žádosti o popis objektu, příjezdových komunikací a parkoviště, o doplnění seznamu technologického vybavení kontrolní linky, doložení kladného vyjádření stavebního úřadu, o doplnění údajů o statutárním orgánu, o doplnění prohlášení, že není spjat s výrobou, prodejem nebo opravou automobilů. Žadatel ve stanovené lhůtě zaslal doplnění žádosti a dále připojil sdělení Městského úřadu Skuteč, odboru stavebního úřadu, že zamýšlený záměr není v rozporu s územně plánovací dokumentací, kladné vyjádření Městského úřadu Chrudim, odboru životního prostředí a kladná vyjádření městských úřadů či starostů měst Hlinsko, Chrudim, Proseč, Luže, Slatiňany, Chrast a Skuteč.

[4] Správní orgán I. stupně usnesením ze dne 15. 6. 2015 spojil řízení o obou žádostech, což odůvodnil tím, že podle § 16a vyhlášky č. 302/2001 Sb., o technických prohlídkách a měření emisí vozidel (dále jen „prováděcí vyhláška“), se při určování způsobu a rozsahu pokrytí správního obvodu činností stanic technické kontroly vychází z území okresu, v němž má být uvažovaná STK vybudována. V daných případech oba žadatelé požadují zřízení STK pro užitkové automobily v okrese Chrudim, tedy jejich žádosti spolu věcně souvisí a spojení řízení je v souladu s podmínkami § 140 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Oba žadatelé byli vyzváni k seznámení s podklady a k vyjádření k nim.

[5] Poté bylo dne 30. 6. 2015 správním orgánem I. stupně vydáno rozhodnutí udělující výrokem I. oprávnění k provozování veřejné stanice technické kontroly pro užitkové automobily

pokračování

(s vymezením kategorií), zvláštní motorová a přípojná vozidla (s vymezením kategorií) J. V. Výrokem II. byla zamítnuta žádost stěžovatele.

[6] Žalovaný v odvolacím rozhodnutí ze dne 16. 3. 2016 vyjádřil, že správní orgán I. stupně řádně posoudil hlediska veřejného zájmu zohledněním, že žadatel V. zprovozní STK dříve, STK bude umístěna na nemovitostech v jeho vlastnictví a její zprovoznění je podpořeno vyjádřeními řady samosprávných orgánů.

I. 2. První rozsudek krajského soudu

[7] Stěžovatelovu žalobu krajský soud zamítl svým prvním rozsudkem ze dne 20. 2. 2017, č. j. 52 A 53/2016 – 52. Vyslovil, že pokud s ohledem na ustanovení § 54 odst. 2, 3, 6 zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a § 16a odst. 2 prováděcí vyhlášky mohlo být pro správní obvod okresu Chrudim uděleno pouze jedno oprávnění, bylo v souladu s § 140 správního řádu spojení řízení o obou podaných žádostech. Tomu nebránilo ani podání žádostí v různých dnech, jejich pořadí nebylo pro rozhodnutí podstatné. Přitom ve spojeném řízení byla zachována procesní práva obou žadatelů tak, jako by tomu bylo v řízeních samostatných. Obě žádosti správní orgán I. stupně řádně hodnotil, a soud uznal, že přitom nepřekročil meze správního uvážení. Obě správní rozhodnutí pak krajský soud označil za dostatečně odůvodněná a plně přezkoumatelná.

I. 3. První rozsudek Nejvyššího správního soudu

[8] Nejvyšší správní soud v předchozím kasačním řízení rozsudkem ze dne 4. 10. 2017, č. j. 2 As 73/2017 – 44, zrušil první rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V tomto rozsudku vyslovil následující závěry:

- Žalovaný i krajský soud opomněli posoudit námitku směřující vůči postupu správního orgánu I. stupně podle § 51 odst. 3 správního řádu. Vzhledem k tomu, že správní orgán měl k dispozici potřebné podklady ze strany obou žadatelů, proběhlo správní řízení před správním orgánem I. stupně v souladu s požadavky plynoucími z § 3 správního řádu. Uvedení sporného ustanovení v záhlaví výroku II. správního rozhodnutí I. stupně bylo proto označeno za formální chybu bez vlivu na zákonnost rozhodnutí a nevypořádání této odvolací námitky žalovaným se neprojevilo na zákonnosti jeho rozhodnutí. Stejně tak kasační soud neshledal obdobné pochybení krajského soudu za důvod pro zrušení rozsudku.

- Žalovaný nevypořádáním v odvolacím řízení předloženého odborného posudku Ing. F. V., Ph.D. porušil § 89 odst. 2 správního řádu. Krajský soud toto pochybení nenapravit a k žalobní námitce se nevyjádřil. Uvedl, že výběr STK je věcí správního uvážení, do něhož soudu nepřísluší zasahovat, ovšem poté sám provedl vlastní vyhodnocení žádostí. K veřejnému zájmu kasační soud uvedl, že v daném případě měl být veřejný zájem naplněn optimálním výběrem STK, která by lépe sloužila té části veřejnosti, jíž je určena. Upozornil na to, že neurčitý pojem „veřejný zájem“ není totožný s pojmem „správní uvážení“.

- Ke kritériím výběru STK kasační soud upozornil na to, že ve správním řízení nebyla řádně posouzena všechna rozhodná hlediska. Tak ve vztahu k dojezdové vzdálenosti se žalovaný nevypořádal s argumentací uplatněnou v odvolání prostřednictvím odborného posudku a ve vztahu k silniční síti a její zimní údržbě opomněl výhrady vznesené stěžovatelem v odvolání. Ve vztahu k termínům zahájení provozu nezohlednil jejich blízkost a v jednom případě i neurčitost. Hledisko vztahu žadatelů k objektu (při preferenci vlastního objektu) bylo označeno za neodůvodněné a diskriminační co do přístupu k podnikání. Nejvyšší správní soud dále označil

za nerozhodný počet souhlasných vyjádření, která si oba žadatelé opatřili. Nakonec podotkl, že se žalovaný nevypořádal s námitkou předstihu stěžovatelovy žádosti.

[9] Toto vyhodnocení uzavřel tak, že podklady pro úvahu správního orgánu o nejvhodnějším umístění STK v okrese Chrudim stojí na posouzení skutečností, které byly zpochybněny odborným posudkem, nebyly relevantní, či dokonce nesměly být za dané situace relevantní.

[10] Nejvyšší správní soud vytkl krajskému soudu, že nerozpoznal, že rozhodnutí žalovaného bylo nepřezkoumatelné pro nevypořádání relevantních odvolacích námitek. Pochybení ve zjištění skutkových okolností sám nenapravitel a provedl vlastní vyhodnocení žádostí, přičemž jeho právní závěry ohledně některých rozhodných kritérií nebyly správné.

[11] Nejvyšší správní soud naopak nepřisvědčil kasační námitce tvrdící porušení stěžovatelových práv konáním společného řízení. Rovněž přisvědčil krajskému soudu v názoru, že rozlišovacím hlediskem není doba podání žádosti.

[12] Nad rámec kasačních důvodů poukázal Nejvyšší správní soud na porušení zákona krajským soudem spočívající v opomenutí druhého žadatele jako osoby zúčastněné na řízení.

I. 4. Druhý rozsudek krajského soudu

[13] Krajský soud rozsudkem ze dne 23. 11. 2017, č. j. 52 A 53/2016 – 91, zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 3. 2016 a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, pro které zopakoval závazný právní názor plynoucí z předchozího rozsudku Nejvyššího správního soudu.

I. 5. Pokračující správní řízení

[14] Žalovaný následně zrušil prvostupňové rozhodnutí ze dne 30. 6. 2015 a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému projednání. V dalším řízení byla do spisu založena kupní smlouva uzavřená mezi prodávající G. K. a kupující M. K. ze dne 27. 5. 2016 ohledně nemovitostí v Janovicích, v nichž mýnil stěžovatel provozovat STK. Připojen byl výpis z katastru nemovitostí, v němž je zapsán jako vlastník těchto nemovitostí M. K., a předloženo bylo jeho prohlášení s ověřeným podpisem ze dne 17. 7. 2018, že nikdy nejednal o pronájmu či prodeji nemovitostí v Janovicích s firmou FONTES STK, s. r. o., ani s jiným podnikatelským subjektem či fyzickou osobou. Spis byl dále doplněn o protokol o závěrečné expertize pro provozovatele STK, který byl vystaven J. V. dne 6. 3. 2018, osvědčení o kalibraci měřidel STK ze dne 8. 2. 2018 a kolaudační souhlas vydaný 9. 2. 2018 Městským úřadem Skuteč pro areál STK – V. V odborném vyjádření ze dne 19. 7. 2018 uvedl doc. Ing. I. D., CSc., že posouzení vhodnosti umístění STK v určitém místě lze provést na základě posouzení řady kritérií, přičemž dopravní situace je pouze jedním z nich; mimo to je třeba vycházet i z místní znalosti, jíž disponuje správní orgán. Stěžovatel se k novým podkladům vyjádřil argumentem výhodnější dojezdové vzdálenosti k jeho STK a nerozhodností vlastnictví či pronájmu prostor.

[15] Správní orgán I. stupně vydal nové rozhodnutí dne 3. 8. 2018, jímž znovu oprávnění provozovat STK udělil J. V. a žádost stěžovatele zamítl. Zdůraznil kapacitní limit pokrytí v místě a upozornil na novelizaci plynoucí ze zákona č. 63/2017 Sb. a vyhlášku č. 228/2017 Sb., s tím, že v tomto případě se ovšem jedná o řízení zahájené před novelizací, a proto bylo dokončeno podle předchozí právní úpravy. Při posouzení žádostí musel kromě závazného právního názoru soudu zohlednit nové skutečnosti, tj. zejména to, že stěžovatel nemá žádný právní titul k užívání nemovitostí, v nichž hodlá STK provozovat. V době podání jeho žádosti byly tyto nemovitosti ve vlastnictví pana T., po němž je ovšem v mezidobí nabyta paní K., která je prodala panu K.

pokračování

Z toho plyne, že žadatel FONTES STK, s. r. o., nemá nijak zajištěno místo, kde by STK provozoval. Oproti tomu záměr žadatele V. splňuje veškeré zákonné požadavky. V mezidobí se také změnila situace v tom, že žadatel V. je připraven k okamžitému zahájení provozu. Správní orgán I. stupně dále vyhodnotil i ostatní hlediska (vyjádření samosprávných orgánů, silniční síť a její údržbu, polohu STK v rámci okresu Chrudim) se závěrem, že STK ve Skutči je vhodnější. Neopomněl odborný posudek Ing. F. V., který porovnal s vlastními poznatky a označil jej za nepřezkoumatelný a nepoužitelný.

[16] Žalovaný pak zamítl stěžovatelem podané odvolání rozhodnutím ze dne 10. 9. 2018. Žalovaný uvedl, že mezi podstatná hlediska zahrnuje vztah k provozovně, v níž má být STK provozována. Neshledává v něm diskriminaci, neboť nevychází pouze z vlastnického či nájemního vztahu, ale ze zjištění, že vlastník nemovitostí, v nichž hodlal stěžovatel provozovat STK, popřel existenci souhlasu. Předchozí vlastnice předložila pouze nepodepsanou dohodu, která měla být uzavřena dřívějším vlastníkem (jejím otcem) a společností FONTES STK, s. r. o. Stěžovatel tedy neprokázal zajištění prostor pro provozovnu. Pokud správní orgán nadbytečně hodnotil i další hlediska, která Nejvyšší správní soud označil za nerozhodná (zahájení provozu, vyjádření samosprávných orgánů), nečiní to jeho rozhodnutí nezákonným. Žalovaný souhlasil se správním uvážením, které učinil správní orgán I. stupně ohledně silniční sítě a její zimní údržby a přisvědčil i vypořádání s odborným posudkem Ing. V. Ph.D., který i on sám považuje za nepřezkoumatelný a jako celek nevyužitelný. Ve vztahu ke kritice společného řízení poukázal na rozsudky krajského soudu a Nejvyššího správního soudu.

I. 6. Třetí rozsudek krajského soudu

[17] Krajský soud v nyní napadeném rozsudku respektoval existenci osoby zúčastněné na řízení a dále zejména zkoumal, zda byl žalovaným dodržen závazný právní názor, který na základě rozsudku Nejvyššího správního soudu vyslovil ve svém druhém rozsudku. Kriticky se vyslovil k obsahu žaloby obdobné předchozí žalobě a opakující odvolací námitky. K tomu opět obsáhle zdůraznil judikaturu tuzemských i evropských soudů k obsahu žaloby a k rozsahu vypořádání žalobních námitek. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu převzal pět hledisek (vstupů) podstatných pro hodnocení žádostí o oprávnění k provozování STK a poukázal na výhrady, které vůči jejich hodnocení tento soud vznesl. Uzavřel, že se zcela ztotožňuje se žalovaným v jeho závěrech, které podrobněji rozebral. K námitce poškození stěžovatelových práv vedením společného řízení zdůraznil, že tento postup byl akceptován Nejvyšším správním soudem i krajským soudem v předchozích rozsudcích. Podrobněji pojednal o otázce vlastnictví nemovitostí v Janovicích, zmínil původně existující, ale nepodepsanou dohodu s J. T. z 31. 3. 2015, přechod vlastnictví na jeho dceru G. K. a následný prodej M. K. Z toho krajský soud dovodil zásadní změnu, a to nedoložení souhlasu vlastníka nemovitostí s užíváním pro provoz STK stěžovatele. To vylučuje označení zvýhodnění druhého žadatele za diskriminační postup vůči stěžovateli. V ostatních kritériích přisvědčil žalovanému a rovněž označil odborné vyjádření Ing. V. za nepodstatné.

II. Obsah kasační stížnosti

[18] Stěžovatel podal kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). V první řadě vytýká správnímu orgánu i krajskému soudu, že řízení o jeho žádosti bylo spojeno s řízením o žádosti osoby zúčastněné na řízení. Postrádá totiž shodu předmětu řízení i jinou věcnou souvislost. Předmětem řízení o žádosti je podle jeho názoru jen to, zda žadatel splňuje podmínky pro udělení oprávnění k provozování STK. Nesouhlasí tak s právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem, o nějž se opřel krajský soud. Spojení řízení ovlivnilo posouzení

jeho žádosti, aniž se proti tomu mohl bránit, a výsledkem bylo zamítnutí jeho žádosti, přestože splňovala všechny náležitosti. Stěžovatel nesouhlasí s názorem krajského soudu, že pro rozhodnutí správního orgánu byl rozhodný stav v době vydání rozhodnutí; žádost měla být posuzována podle stavu v době jejího podání. V daném případě se to projevilo v zásahu do legitimního očekávání stěžovatele, neboť správní orgán přihlížel v jeho řízení k žádosti později podané, tyto porovnával a mezi nimi vybíral. To však § 54 zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích ani jiné ustanovení neumožňují. Stěžovatel tak nebyl předem informován o tom, že proběhne jakási soutěž žadatelů a ani později neměl možnost svou žádost doplnit. V tom spatřuje nezákonnost posouzení právní otázky soudem.

[19] Stěžovatel dále považuje za nesprávné hodnocení všech vstupních podmínek k získání oprávnění. K právnímu titulu k užívání nemovitostí poukazuje na skutečnost, že v době podání žádosti měl k dispozici dohodu uzavřenou s J. T., která sice nebyla podepsána, ale vyjadřovala, že přinejmenším ústně byla dohoda mezi nimi uzavřena. Zvýhodnění žádosti pana V. jen proto, že byl vlastníkem své provozovny, tedy bylo diskriminační. Prohlášení pana K. se nevztahuje k době podání žádosti. Pokud jde o termín zahájení provozu, není stěžovateli jasné, jak tuto podmínku krajský soud hodnotil, a jeho rozsudek je v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu vyžadující řádné odůvodnění a vypořádání všech žalobních námitek; z této judikatury stěžovatel obsáhle cituje. Krajský soud také posvětil postup správních orgánů, které si přisvojily pravomoc posuzovat postoj samosprávných orgánů vyjadřujících se k umístění STK. Ve vztahu k silniční síti nebylo vzato v úvahu, že město Skuteč leží ve vyšší nadmořské výšce a naopak Janovice jsou blíže důležitějším komunikacím. Stejně tak z hlediska budoucích uživatelů, jimiž jsou dopravci, je umístění v Janovicích vhodnější. To stěžovatel od počátku dokládá odborným posudkem Ing. V. o nevhodné metodice posuzování dojezdových vzdáleností ze strany krajského úřadu, přičemž jeho pohledem by bylo rovněž vhodnější umístění STK v Janovicích. Ze všech těchto důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení

[20] Žalovaný ve svém vyjádření poukázal na opakovanost a subjektivnost tvrzení stěžovatele. Žalovaný je názoru, že spojení řízení o obou žádostech bylo v souladu se zákonem. Řízení o žádostech nebylo žádnou soutěží. Nejedná se o klasické tržní prostředí, ale o oblast silně omezenou zákonnou regulací, jejímž účelem je efektivní výkon správy věcí veřejných soukromými subjekty. Řízení proběhlo v souladu se zákonem a byl v něm řádně zjištěn skutkový stav. Proto navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

[21] Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření uvedla, že STK již provozuje. Na rozdíl od stěžovatele splnila veškeré zákonné podmínky a vynaložila mnohamilionové investice. Přihlížení ke stavu v době podání žádostí by v případě úspěchu stěžovatele znamenalo nemožnost provozu STK, neboť nedisponuje žádným právem k nemovitosti, v níž by tak mohl činit. Jak spojení řízení, tak i posuzování skutkového stavu v době rozhodnutí je podloženo judikaturou Nejvyššího správního soudu. Pokud jde o ostatní zkoumané podmínky, upozorňuje, že stěžovatel vychází ze zcela hypotetických představ v porovnání s již realizovaným a funkčním provozem. Navíc tyto podmínky jsou zcela nepodstatné, nemá-li stěžovatel místo, kde by mohl STK provozovat. Veškerá hodnocení správních orgánů i soudu tak byla nadbytečná. Stěžovatel také vytýká nedostatek skutkových zjištění, aniž tuto námitku konkretizuje a aniž zohledňuje vývoj v průběhu celého řízení. V něm pak měl stejné možnosti doplnění podkladů či argumentace, přesto ustrnul na svých původních výhradách. Osoba zúčastněná na řízení míní, že postup stěžovatele, který není schopen svůj záměr realizovat a přesto využívá procesních

pokračování

nástrojů ke zpochybnění vydaného rozhodnutí, je zneužitím práva. Navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

IV. 1. Procesní podmínky

[22] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem; kasační stížnost je projednatelná.

IV. 2. Důvodnost kasační stížnosti

[23] Důvodnost kasačních námitek pak Nejvyšší správní soud posoudil v mezích § 109 odst. 3, 4 s. ř. s. Stěžovatel výslovně namítá kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Fakticky ovšem poukazuje i na to, že krajský soud opomněl vypořádat žalobní námitku týkající se hlediska termínu zahájení provozu. Taková námitka spadá pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[24] Nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu bývá obvykle posuzována nejdříve, neboť jen u přezkoumatelného rozhodnutí lze vážít důvodnost kasačních námitek. Opomenutí některé ze žalobních námitek má ovšem za následek nepřezkoumatelnost rozsudku jen v případě, že jde o námitku, která má význam pro rozhodnutí o žalobě. V daném případě se ale jedná o opakované rozhodnutí soudu, v němž byl krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v jeho předchozím rozsudku. Navíc se ve správním řízení objevily nové skutečnosti, které měly rozhodující vliv na možnost vydání oprávnění stěžovateli, a v jejich světle se existence splnění ostatních podmínek, včetně podmínky termínu zahájení provozu, nejeví podstatnou. Naopak jak správní orgány, tak krajský soud provedly podrobná hodnocení i těch hledisek, které při nesplnění podmínky zajištění místa pro provozování STK již postrádalo význam. Toto hodnocení, ač se jeví nadbytečné, lze akceptovat proto, že při neúspěchu posouzení rozhodného hlediska by přicházelo v úvahu posouzení těchto ostatních. Rozsudek krajského soudu pohledem vznesené kasační námítky je dostatečně odůvodněný a přezkoumatelný. Nejvyšší správní soud neshledal ani jiný důvod jeho nepřezkoumatelnosti, k němuž by musel z moci úřední přihlídnout nad rámec kasační stížnosti. Pokud krajský soud písemně vyhotovení rozsudku neprávne datoval (uvedení roku 2018 namísto správného roku 2019), jedná se o zjevnou nesprávnost opravitelnou postupem podle § 54 odst. 4 s. ř. s. Kasační námitka podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. není důvodná.

[25] Ve věci jde o udělení oprávnění k provozování stanice technické kontroly. Podle § 54 odst. 2 zákona o podmínkách provozu na pozemních komunikacích v rozhodném znění může stanicí technické kontroly provozovat fyzická nebo právnická osoba, která má k jejímu provozování oprávnění udělené a osvědčení vydané krajským úřadem. Podle odst. 3 téhož ustanovení může krajský úřad udělit žadateli oprávnění jen tehdy, je-li záměr provozovat stanicí technické kontroly v souladu se stanoveným způsobem a rozsahem pokrytí správního obvodu činnostmi stanic technické kontroly. Další podmínky pro udělení oprávnění jsou vymezeny v odst. 4 cit. ustanovení. Stěžovatel je nadále názoru, že splnil podmínky pro udělení oprávnění plynoucí ze zákona a že zamítnutí jeho žádosti bylo důsledkem nesprávného procesního postupu a nesprávného posouzení rozhodných skutečností ze strany správního orgánu i soudu.

[26] Pokud jde o námitky procesního rázu, vytýká stěžovatel správním orgánům, že o žádostech vedly společné řízení a že za rozhodný stav považovaly ten, který existoval v době vydání rozhodnutí, nikoliv ten, který zde byl v době podání žádostí. Krajskému soudu pak vytýká, že tyto vady správního řízení neseznal a rozhodnutí žalovaného proto nezrušil. Mezi těmito procesními námitkami je zásadní rozdíl v tom, že první z nich byla Nejvyšším správním soudem již posouzena v předchozím kasačním řízení, kdežto druhá nikoliv.

[27] Ke spojení správního řízení o žádostech uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 10. 2017, č. j. 2 As 73/2017 – 44, že tento postup byl podle § 140 odst. 1 správního řádu možný a že v daném případě nezkrátil žádného z žadatelů na jeho procesních právech. Zdůraznil, že obě žádosti byly posuzovány z týchž hledisek a pro obě byla dána shodná kritéria možné úspěšnosti. Stěžovatel byl seznámen s konáním spojeného řízení a bylo jeho věcí, jak svých procesních práv využil (blíže odst. 35 označeného rozsudku tohoto soudu). Právní názor tímto soudem vyslovený je podle § 110 odst. 4 s. ř. s. závazný, stejně tak jako je následně závazný shodný právní názor obsažený ve druhém rozsudku krajského soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Stěžovatel tak brojí proti závaznému právnímu názoru Nejvyššího správního soudu, který je ovšem závazný i pro toto kasační řízení. Nadto je třeba zdůraznit, že stěžovateli bylo po zrušení rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně dostatečně známo, že společné řízení bude pokračovat; přesto se na rozdíl od osoby zúčastněné na řízení nesnažil snést ve svůj prospěch další skutečnosti rozhodné pro úspěch žádosti.

[28] Stěžovatel se cítí být dotčen tím, že správní orgány i krajský soud považují za rozhodný skutkový stav, který tu byl v době vydání nového rozhodnutí, nikoliv ten, který tu byl v době podání žádostí. Žádost o oprávnění má stanovené náležitosti a vyhovění je podmíněno tím, že tyto náležitosti a další ze zákona plynoucí podmínky budou splněny. Rozhodující je ovšem stav v době rozhodnutí. To plyne z judikatury tohoto soudu (např. rozsudek ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 68/2008 – 126, či ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011 – 79). Stejně tak pro soudní přezkum je rozhodný skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V případě, že je žádáno o oprávnění k provozování STK, tedy k činnosti, která vyžaduje i určité materiální a technické vybavení, které je natolik obsáhlé, že je nutno mít je umístěno ve vhodné nemovitosti, je povinností správního orgánu zkoumat, zda žadatel má takovou nemovitost k dispozici. Ostatně adresa provozovny, popis objektu, parkoviště apod. patří k zákonným náležitostem žádosti podle § 55 zákona o podmínkách provozu na pozemních komunikacích, stejně tak jako je adresa provozovny STK a stavební uspořádání nemovitosti náležitostí oprávnění vydávaného podle § 56 zákona o podmínkách provozu na pozemních komunikacích. Je zcela absurdní představa, že by oprávnění k provozování STK mohl obdržet žadatel, který takové podmínky nesplňuje či je v průběhu řízení pozbyl. Je proto zcela nepodstatné tvrzení stěžovatele, že vhodné nemovitosti měl k dispozici v době podání žádosti, a to nejen proto, že umístění STK v průběhu řízení sám změnil nebo že by nebyl schopen doložit, že skutečně měl k dispozici souhlas vlastníka nemovitostí v Janovicích, s nímž za jeho života měl uzavřít ústní smlouvu; podstatné je, že jednu ze zákonných podmínek pro provoz STK v době rozhodnutí nespĺňoval.

[29] To má také význam při hodnocení hledisek pro vydání oprávnění k provozu STK. Je pravdou, že Nejvyšší správní soud v rozsudku dne 4. 10. 2017, č. j. 2 As 73/2017 – 44, vyslovil, že nelze ve prospěch jednoho z žadatelů hodnotit, že může STK provozovat ve vlastním objektu, kdežto druhý by tak činil v objektu pronajatém. Takové hledisko označil za diskriminační, ovšem až na výjimku, že by vztah k nájemnímu objektu či tento objekt sám nebyl zárukou možnosti výkonu dané činnosti pro svou neurčitost, časovou omezenost či jinou překážku [blíže odst. 31 písm. d) cit. rozsudku]. To mělo být předmětem dalšího zjišťování skutkového stavu správním orgánem. Výsledkem však bylo zjištění, že k neprůkaznému příslibu

pokračování

někdejšího vlastníka nemovitostí v Janovicích nelze vůbec přihlížet, neboť vlastníkem je jiná osoba, která výslovně uvedla, že své nemovitosti stěžovateli k provozování STK nepronajme. Stěžovatel pak nedoložil, že disponuje jinou možností, kde by mohl STK provozovat. Za této situace pozbývá právní názor vyslovený Nejvyšším správním soudem ohledně možného diskriminačního přístupu jakýkoliv význam.

[30] Stěžovatel brojí proti posouzení dalších podmínek pro provoz STK. Za situace, kdy nespĺňuje tu základní – mít k dispozici nemovitost, v níž by bylo možno STK provozovat, pozbývá hodnocení ostatních podmínek význam. Nejvyšší správní soud se proto jimi věcně zabývat nebude a uzavírá, že nebyly naplněny ani kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s.

V. Závěr a náklady řízení

[31] Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věta poslední zamítl jako nedůvodnou. O věci přitom rozhodoval bez jednání za podmínek § 109 odst. 2 s. ř. s.

[32] Stěžovatel neměl v tomto kasačním řízení úspěch a podle § 60 odst. 1 s. ř. s. (§ 120 s. ř. s.) nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému nevznikly náklady přesahující běžnou úřední činnost, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 5 s. ř. s. (§ 120 s. ř. s.), neboť jí soud neuložil žádné povinnosti, s jejichž splněním by byly spojeny náklady.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. března 2020

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu